

Arrest

nr. 257 820 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 15 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 februari 2020 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 maart 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 1 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 14 december 2020.

1.3. Op 11 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Tunesische nationaliteit te hebben en geboren te zijn in het dorp Elmetbesta in de provincie Elkairouan. Toen u bijna vier jaar oud was verhuisde u naar Italië via gezinshereniging. Uw vader was reeds een week na uw geboorte naar Italië gegaan omwille van financiële en familiale problemen. U woonde daar in Imperia samen met uw ouders, uw oudere broer en uw twee jongere zussen. U werd slecht behandeld door uw ouders. U werd door hen geslagen en u had erg weinig vrijheid. U kreeg problemen op school omdat u veel huishoudelijke taken moest doen. Ze probeerden u steeds uit te huwelijken aan mannen maar u weigerde dit.

In 2009 was u verloofd met een Tunesische man. Hij kwam naar Italië om met u te trouwen, maar u heeft de Tunesische huwelijksakte nooit laten erkennen voor de Italiaanse wet. De man behandelde u slecht en u slaagde erin om van hem te scheiden. Daarna had u nog een relatie maar u trouwde niet omwille van de bemoeienissen van de families.

In 2017 begon u een relatie met een Keniaanse man. Uw familie ging niet akkoord met deze relatie. U ging een tijd in Milaan wonen en werken, maar keerde dan terug naar uw familie. U raakte zwanger en pleegde abortus in 2018. In februari 2020 besliste u Italië te verlaten. U reisde via Zwitserland en Duitsland naar België en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 3 maart 2020.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een USB stick met berichten van uw zussen en uw moeder, een psychologisch attest, een document over abortus, Italiaanse betaalbewijzen, medische documenten, uw Italiaanse identiteitskaart en verblijfskaart, uw paspoort en uw Tunesische identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U legde een psychologisch attest neer dat hier in België werd opgemaakt op 8 december 2020. Hierin wordt benadrukt dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel kan uit dit attest niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Het betreft geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch wordt in deze attesten aangegeven dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Om te beginnen moet worden opgemerkt dat, hoewel u al jaren in Italië woont, uw nood aan internationale bescherming beoordeeld wordt ten opzichte van uw land van nationaliteit, namelijk Tunesië. Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u meemaakte zich voordeden in Italië, niet in Tunesië (CGVS, p. 8-10). U haalde aan dat uw ouders u wilden uithuwelijken en dat u slecht behandeld werd door hen (CGVS, p. 9). U slaagde er echter telkens in om de huwelijkskandidaten van uw ouders af te wijzen (CGVS, p. 14). U verklaarde dat u in Italië studeerde, werkte, alleen woonde en een zelfstandig leven kon leiden, los van uw ouders (CGVS, p. 12). Dat u veel taken in het huishouden van uw ouders moest doen en hen financieel moest steunen, is niet zwaarwichtig genoeg om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u bij terugkeer naar Tunesië hetzelfde vreest als in Italië, namelijk dat uw ouders u zouden doden of uithuwelijken. U verklaarde dat u familie heeft in Tunesië en dat uw ouders er veel kennissen hebben die uw ouders, die nog in Italië wonen, zouden helpen (CGVS, p. 13-14). Het is echter niet aannemelijk dat u een vrees heeft ten opzichte van Tunesië. U ging er immers elke twee jaar op bezoek bij uw familie en verklaarde dat uw familie u steunde en uw ouders overtuigde om u te laten scheiden van uw toenmalige man (CGVS, p. 10-11). Dat de problemen die u meemaakte in Italië zich ook zouden voordoen in Tunesië is een blote bewering die verder niet gestaafd werd door concrete verklaringen of gebeurtenissen. Bovendien toonde u aan dat u zelfredzaam was in Italië, wat ook van pas kan komen bij terugkeer naar Tunesië.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw Italiaanse identiteitskaart en verblijfskaart mee, alsook uw Tunesische identiteitskaart en paspoort. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u Italiaanse betaalbewijzen neer. Hieruit blijkt dat u betalingen uitvoerde in Italië. Hierover bestaat geen discussie. U bracht nog een aantal medische documenten mee uit Italië. Deze attesteren uw gezondheidstoestand, waarover hier geen twijfel bestaat. Uw medische en psychische problemen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder legde u een USB stick neer waarop berichten staan van uw zussen en uw moeder. Hieruit blijkt dat ze niet akkoord gaan met uw relatie. Verder gaan deze berichten over de problemen die uw zus heeft met uw ouders en het feit dat uw ouders u zoeken. Deze berichten wegen niet op tegen de vaststelling dat u zich in Italië kon losmaken van uw familie en een zelfstandig leven kon leiden. Deze berichten wijzen evenmin op een vrees of een risico in uw hoofdte geval van een terugkeer naar Tunesië. Ook hieruit kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

U maakte een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Het gaat hier om enkele verduidelijkingen van familiebanden en spellingsfouten in plaatsnamen. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Daarnaast merkte u op dat er een man naar uw huis kwam toen u dertien jaar oud was en dat hij met u wilde trouwen maar dat u dat niet wilde. Uit dit element is geen nood aan internationale bescherming af te leiden. Deze gebeurtenis is immers lang geleden en u kon een gedwongen huwelijk vermijden (CGVS, p. 8). Ook voegde u toe dat uw jongere zus door uw ouders met een mes werd bedreigd. U had dit reeds vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14). Bovendien maakte uw zus dit incident mee, niet u. Ook hieruit kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte geval afgeleid worden.

Er moet verder worden opgemerkt dat er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende vreemdelingen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5quater en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van 13

december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), geeft verzoekster vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna zij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Zij formuleert haar verweer als volgt:

“1. Over de psychologische situatie van de eiseres

In haar bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van eiseres kan worden afgeleid, dit ondanks het psychologisch attest afgeleverd door een klinisch psychologe werkzaam bij Woman’Do.

Dit is een organisatie gespecialiseerd in post-traumatische hulp aan migrantenvrouwen in precair verblijf die geweld ontvluchten. Nochtans staat het volgende te lezen in dit attest:

“Het is voor Mevrouw F.(...) zeer moeilijk over het familiaal geweld te praten. Indien mijn patiënte erover praat brengt het veel emotie met zich mee en komt er vaak ook enige verwarring bij kijken. Deze verwarring is zeer herkenbaar bij patiënten die een traumatische achtergrond met zich mee dragen.”

Daaruit volgt dat eiseres weldegelijk bijzondere procedurele noden heeft. Eiseres is namelijk het slachtoffer geweest van herhaaldelijk intra-familiaal geweld, wat niet betwist wordt door de verwerende partij.

Het in acht nemen van de bijzondere procedurele noden van de verzoeker om internationale bescherming is een wettelijke verplichting, voorzien in zowel de Europese als in de Belgische wetgeving. De verwerende partij heeft geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekster een alleenstaande vrouw is die het slachtoffer is geweest van familiaal geweld en dat zij kampt met psychologische problemen, ondanks het primordiaal belang om met de bijzonder procedurele noden van verzoekster rekening te houden.

Over het neergelegde psychologische attest, stelt de beslissing verder: (...)

Ondanks de expliciete vermelding van de mogelijks verwarde staat van de eiseres, besluit de verwerende partij dat eiseres geen daadwerkelijke cognitieve problemen heeft. De eiseres blijft zeer kwetsbaar: in het verleden ondernam zij reeds een zelfmoordpoging (NPO p. 10) en tot op heden lijdt zij aan zware paniekaanvallen, waarbij zij soms overgaat tot zelfverminking (NPO p. 11-12 en p. 14).

De eiseres vertoont symptomen van een post-traumatische stressstoornis. Een specifiek gevolg van dit trauma is immers dat zij de gebeurtenissen niet correct opslaan in hun geheugen omwille van het traumatische karakter ervan. Wanneer zij deze gebeurtenissen moeten beschrijven, kunnen zij daardoor afwezig lijken en de indruk wekken dat zij niet willen meewerken. (...)

De verwerende partij houdt overigens geen rekening met de mate waarin de psychologische problemen haar situatie kunnen beïnvloeden. Zij analyseert bijvoorbeeld niet in welke maat een hervestiging in haar land van herkomst, waar zij bijna nooit verbleven is, mogelijk is als gescheiden vrouw, rekening houden met het feit dat zij een kwetsbaar profiel toont en moeilijker zich kan verzetten tegen een conservatieve maatschappij.

Op grond van deze substantiële overschrijding van haar plichten, moet de bestreden beslissing ten minst vernietigd worden.

2. Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing

a) De vrees voor de verderzetting van het intra-familiale geweld in Tunesië

Dat eiseres het slachtoffer was van herhaaldelijk en veelvuldig huiselijk geweld, wordt niet betwist in de bestreden beslissing. Echter wordt haar vrees hiervoor niet afdoende onderzocht.

Verwerende partij stelt dat eiseres voldoende zelfredzaam is om zich elders in Italië te vestigen, zonder haar familie.

De eiseres is nochtans niet van Italiaanse nationaliteit. Haar vrees voor vervolging moet geanalyseerd ten opzichte van het land waarvan zij de nationaliteit heeft, dat is Tunesië.

Verzoekende partij stelt vast dat de bestreden beslissing geen enige objectieve informatiebronnen inhoudt over intra-familiaal geweld in Tunesië en de manier waarop een gescheiden vrouw alleenstaand kan wonen, indien zij niet door haar familie gesteund wordt.

Volgens Human Rights Watch steeg het aantal gevallen van huiselijk geweld in Tunesische huishoudens tijdens de COVID-19 pandemie. Daarenboven bleek het moeilijker dan voordien om hiertegen klacht in te dienen, of om een contact verbod aan te vragen (stuk 4): (...)

Dit wordt ook bevestigd door Freedom House (stuk 5): (...)

Zo ook door USDOS - US Department of State (stuk 6): (...)

En tenslotte ook door Amnesty International (stuk 7): (...)

Uit bovenstaande informatie blijkt dat intra-familiaal geweld tegenover vrouwen nog steeds veelvuldig voorkomt in Tunesië. Daarenboven tonen deze bronnen aan dat het voor vrouwen die hiervan het slachtoffer werden nog steeds zeer moeilijk is om effectieve bescherming in te roepen en te verkrijgen, temeer tijdens de periodes van lockdown geïntroduceerd ter bestrijding van de COVID-19 pandemie.

Eiseres geeft haar familieleden in Tunesië te vrezen (NPO p. 14). Temeer zij geen maagd meer is, en maagdelijkheid voor het huwelijk nog zeer belangrijk is voor haar familie (NPO p. 13). Daar zij in het verleden herhaaldelijk mentaal (NPO p. 8, p. 9, p. 12, p. 13 en p. 14) en fysiek (NPO p. 8, p. 9, p. 10 en p. 12) mishandeld werd door haar vader, moeder en oudere broer, vreest de eiseres dat hetzelfde, of erger nog, haar zal overkomen indien zij verzocht wordt terug te keren naar Tunesië.

Dat de eiseres redelijk onafhankelijk in Italië zou hebben kunnen leven, quod non (zie infra) mag niet in enige maat vergelijk worden met de mogelijke situatie van de eiseres in Tunesië.

De situatie in Italië, een EU-land van lidstaat is aan het EVRM, is helemaal anders dan deze in een moslim en traditioneel land, zoals Tunesië.

In Italië, mocht de eiseres oproep maken aan de overheid of andere instanties (school, maatschappelijke assistenten,...) om hulp te krijgen. Haar familie was evenals bewust dat zij niet tegen deze instanties mocht werken en de vrouwenrechten zoals beschermd in Italië, ten minst openbaar moest respecteren.

Zoals hogervermeld, mag de situatie in Tunesië niet in enige maat vergelekt worden met deze in Italië en moet de verwerende partij analyseert of de eiseres daar zich zou kunnen vestigen, terwijl zij geen steun van haar gezin heeft, dat zij gescheiden is en gewesterd is.

b) De familiale context van de eiseres

De bestreden beslissing blijkt niet per se te bestrijden dat de eiseres afkomstig is uit een traditioneel gezin en dat zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld.

Het enige element waarop de verwerende partij zich baseert om het verzoek om internationale bescherming van de eiseres te verwerpen is dat toen de eiseres van haar man scheidde, zou zij steun van haar familie hebben gekregen.

De verwerende partij maakt een zeer selectieve lezing van de verklaringen van de eiseres.

Verwerende partij neemt niet in aanmerking de context waarin die scheiding plaatsvond: de eiseres was slachtoffer was zwaar huiselijk geweld, lijdt aan depressieve stoornis en heeft meerdere keren bedreigd (en zelf probeerde) om zelfmoord te plegen (NPO, p. 10). Zoals de eiseres uitlegde, was de bedreiging om een zelfmoord te plegen efficiënt, gezien de zelfmoord van hun dochter zou een grotere schaamte vormen dan een scheiding (NPO, p. 14).

Die "steun" van haar familie was bijgevolg bijzonder relatief en beperkt aan het feit dat zij scheidde van een gewelddadige echtgenoot. Dit betekent niet dat zij een onafhankelijk leven in haar land van herkomst zou kunnen hebben.

Verzoekende partij heeft bovendien ook melding gemaakt van zware incidenten die russen haar ouders en haar zussen plaatsvond, waaronder het feit dat haar jongste zus door haar ouders met een mes bedreigd werd (NPO, p. 14). Verwerende partij heeft daarover geen verdere vragen gesteld, terwijl dit element een belangrijke aanwijzing is van het feit dat niet alleen is de familie van de eiseres conservatief maar ook dat zij een gevaar mogen vormen voor de eiseres en haar zussen, indien zij de plichten van hun ouders niet volgen.

De motivering in de bestreden beslissing over dit incident is bijgevolg niet passend: verwerende partij ontkent niet dat dit incident effectief plaatsvond maar dit zou enkel betrekking hebben tot de zus van de eiseres. Nochtans is het feit dat haar ouders bereid zijn om één van hun dochter te bedreigen met een mes, een bevestiging dat de familie traditioneel is.

Over de neergelegde documenten, is de bestreden beslissing noch niet passend. De eiseres legde documenten neer waaruit blijkt dat er ook belangrijke spanningen zijn tussen de oudste zus van de eiseres en haar ouders. Deze worden nochtans niet geanalyseerd.

Men moet vaststellen dat de zus van de eiseres ook uitgehuwd werd en dat het niet bestreden is.

Uiteindelijk, blijkt het niet uit de motivering van de bestreden beslissing dat het bestreden is dat de eiseres zelf uitgehuwd werd. Uithuwelijk is nochtans een vervolging.

Dat de eiseres eindelijk uit dit huwelijk mocht gaan doet geen afbreuk aan het feit dat zij reeds het voorwerp maakt van een daad van vervolging vanwege haar ouders, zonder mogelijke bescherming van haar nationale overheden.

Conform artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, vormt dit een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is.

c) *De zelfredzaamheid van de eiseres*

De verwerende partij geeft aan dat de eiseres zelfredzaam was in Italië, wat haar van pas zou komen in Tunesië. Echter is dit onvoldoende genuanceerd.

Het feit dat de eiseres hogere studies heeft kunnen volgen doet geen afbreuk aan die vaststelling. Zoals de eiseres zelf uitlegde, zelf als haar familie niet volledig instemde met het feit dat zij bij de universiteit studeerde, kon die situatie hun rechtstreeks voordelen geven. Door het feit dat zij geschoold was, gefamiliariseerd met de juridische woordenschat, mocht de eiseres een administratieve steun aan haar familie verlenen. Zij was de maatschappelijke assistent en persoonlijke tolk van die familie...

Zij heeft bovendien voor haar hogere studies een beurs gekregen (NPO, p.10). Zij werd niet financieel ondersteund door haar ouders en, integendeel, mocht haar gezin genieten van die financiële steun van de overheid.

Haar vrijheid was bovendien zeer relatief. De eiseres wilde graag zelfstandig zijn (NPO p. 12), maar geeft duidelijk aan dat dit onmogelijk is zolang zij zich in hetzelfde land als haar familie bevindt. Ten eerste kwam het meermaals voor dat zij gevolgd of gecontroleerd werd (NPO p. 8-10). Verder was het haar niet toegestaan haar eigen inkomen te spenderen zoals zij dat zelf wou (NPO p. 9 en p. 14).

Deze voorbeelden tonen aan dat het voor eiseres onmogelijk was om een zelfstandig leven uit te bouwen in Italië. Indien zij naar Tunesië zou gaan wonen, zou dit niet veranderen en mogelijk zelfs verergeren, aangezien haar familie nog daar nog meer connecties heeft.

Verder geeft USDOS (stuk 5) aan dat het voor vrouwen nog steeds minder eenvoudig is om aan het werk te gaan, temeer zo wanneer het gaat over hogere posities. Zelfs indien zij werk hebben, worden zij aanzienlijk minder betaald dan hun mannelijke collega's. (...)

Aangezien de eiseres hogere studies volgde en niet opgroeide in Tunesië, is het zeer aannemelijk dat zij problemen zal ondervinden bij het zoeken naar werk aldaar. Dit zou haar kans op een zelfstandig leven in Tunesië nogmaals aanzienlijk verminderen.

3. *In ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden (...)*

In de bestreden beslissing, wordt het niet bestreden de eiser afkomstig is uit Tunesië, een land dat niet volledig ontsnapt aan onveiligheid, temeer aangezien het grenst aan Libië, waar de situatie steeds verslechtert (COI Tunesië, p.8).

Volgens de COI Tunesië verslechterde de veiligheidssituatie in 2015, na de een periode van relatieve stabiliteit tussen 2011 en 2014 (COI Tunesië, p. 7). Hoewel het aantal terreurdaden afnam, was het aantal burgerslachtoffers nooit eerder zo hoog sinds de revolutie in 2011 (COI Tunesië, p. 7). Vooral terreurorganisatie Islamitische Staat is actief in Tunesië. Hoewel IS er geen gebieden bezet, kan de organisatie er eenvoudig opereren vanuit de bezette gebieden in Libië (COI Tunesië, p. 10). Waar Tunesië grenst aan Algerije, vinden vaak confrontaties plaats tussen terreurorganisatie Brigade Okba Ibn Nafaa en het Tunesische leger (COI Tunesië, p. 10). Sinds 2015 werd gedurende verschillende periodes de noodtoestand uitgeroepen, zo ook op het moment dat de COI Tunesië werd geüpdatet (25 januari 2016) (COI Tunesië, p. 8). Waarnemers waarschuwen dat de grote sociale ongelijkheid in Tunesië een trigger kan zijn voor jongeren om zich tot radicale islam te wenden (COI Tunesië, p. 19-20). Het aantal Tunesiërs dat de afgelopen jaren is vertrokken om te vechten in Syrië, Irak, Mali en Libië wordt geschat op ongeveer 5.000, volgens een rapport van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden dat in september 2015 is uitgebracht (COI Tunesië, p. 11).

Uit de informatie beschikbaar in de COI Tunesië blijkt de onstabiele en onveilige toestand van het land. Verschillende terreurorganisaties zijn er actief, en de sociale ongelijkheid in het land leidt tot grote onrust onder de bevolking. Verder zijn vooral toeristische plaatsen het doelwit van aanslagen, waardoor er steeds een groot aantal burgerslachtoffers valt (COI Tunesië, p. 12). Hoewel Tunesië periodes van stabiliteit kent, is de toestand te volatiel om te kunnen spreken van een veilig land, gelet op het hoge aantal burgerslachtoffers bij aanslagen en gevechten (zie bijvoorbeeld COI Tunesië, p. 13).

Verzoekende partij stelt nochtans vast dat niet COI Focus dat aan het administratieve dossier wordt toegevoegd dateert van 8 juni 2015, bijna 6 jaar, en vormt in geen enige maat een huidige analyse van de veiligheidssituatie.

Gezien het aanwezig willekeurig geweld en de voorspellingen dat dit gaat voortduren en verergeren moet er, in tegenstelling tot wat het CGVS heeft geoordeeld, geconcludeerd worden dat het niveau van willekeurig geweld in Tunesië wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging. De subsidiaire beschermingsstatus moet bijgevolg aan de eiser toegekend worden."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een psychologisch attest van 8 december 2020, het "World Report 2021 — Tunisia" van Human Rights Watch van 13 januari 2021, het rapport "Freedom in the World 2021 – Tunisia" van Freedom House van 3 maart 2021,

het "2020 Country Report on Human Rights Practices: Tunisia" van USDOS van 30 maart 2021 en het rapport "Tunisia 2020" van Amnesty International.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met een vertaald artikel van "Al Arab" van 11 mei 2021 en twee screenshots van Facebook berichten.

2.3. Voorafgaande opmerkingen

2.3.1. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster de schending van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet aanvoert, doch nalaat te concretiseren op welke wijze dit artikel, waarin het volgende wordt bepaald "*§ 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens.*

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Deze opmerkingen worden schriftelijk in de proceduretaal aan de Commissaris-generaal meegedeeld.

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover :

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities. (...)" werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad ziet overigens niet in hoe genoemd artikel zou geschonden zijn. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt immers dat verzoekster een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen, dat zij hierover haar opmerkingen heeft kunnen maken en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze opmerkingen heeft onderzocht alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende overwogen: "*U maakte een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Het gaat hier om enkele verduidelijkingen van familiebanden en spellingsfouten in plaatsnamen. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Daarnaast merkte u op dat er een man naar uw huis kwam toen u dertien jaar oud was en dat hij met u wilde trouwen maar dat u dat niet wilde. Uit dit element is geen nood aan internationale bescherming af te leiden. Deze gebeurtenis is immers lang geleden en u kon een gedwongen huwelijk vermijden (CGVS,*

p. 8). Ook voegde u toe dat uw jongere zus door uw ouders met een mes werd bedreigd. U had dit reeds vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14). Bovendien maakte uw zus dit incident mee, niet u. Ook hieruit kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofdte afgeleid worden.”

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster niet de minste toelichting geeft in welk opzicht de bestreden beslissing zou zijn genomen met schending van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat handelt over de inhoud van een persoonlijk onderhoud en luidt als volgt: *“Bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van een verzoek om internationale bescherming, zorgt de beslissingsautoriteit ervoor dat de verzoeker voldoende in de gelegenheid wordt gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Dit houdt onder meer in dat de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om uitleg te geven over eventueel ontbrekende elementen en/of over inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.”* Bij ontstentenis van enige toelichting kan ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Verzoekster is nog van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onvoldoende rekening hield met haar procedurele noden. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet inzake bijzondere procedurele noden het volgende bepaalt: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep”* (de Raad onderlijnt). De beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoeksters procedurele noden kan derhalve niet in het kader van voorliggend beroep worden (her)beoordeeld.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) uit haar verklaringen blijkt dat de problemen die zij meemaakte – haar ouders wilden haar uithuwelijken en zij werd slecht behandeld door hen – zich voordeden in Italië, niet in Tunesië, zij er telkens in slaagde om de huwelijkskandidaten van haar ouders af te wijzen, zij bovendien verklaarde dat zij in Italië studeerde, werkte, alleen woonde en een zelfstandig leven kon leiden, los van haar ouders en het feit dat zij veel taken in het huishouden van haar ouders moest doen en hen financieel moest steunen niet zwaarwichtig genoeg is om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, (ii) zij stelt bij een terugkeer naar Tunesië hetzelfde te vrezen als in Italië, namelijk dat haar ouders haar zouden doden of uithuwelijken, het echter niet aannemelijk is dat zij een vrees heeft ten opzichte van Tunesië, zij immers elke twee jaar op bezoek ging bij haar familie en verklaarde dat haar familie haar steunde en haar ouders overtuigde om haar te laten scheiden van haar toenmalige man, haar stelling dat de problemen die zij meemaakte in Italië zich ook zouden voordoen in Tunesië een blote bewering is die verder niet gestaafd wordt door concrete verklaringen of gebeurtenissen en zij bovendien aantoonde dat zij zelfredzaam was in Italië, wat ook van pas kan komen bij terugkeer naar Tunesië, (iii) de door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen weerleggen daar (1) haar identiteit, nationaliteit en herkomst niet betwist worden, (2) ook over het feit dat zij betalingen uitvoerde in Italië geen discussie bestaat, (3) de medische documenten uit Italië haar gezondheidstoestand attesteren, waarover geen twijfel bestaat, haar medische en psychische problemen echter geen verband houden met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie daar nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij omwille van haar ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van haar toebehoren tot een bepaalde sociale groep in haar land van herkomst niet op een passende behandeling van haar medische problemen zou kunnen rekenen, en de door haar geschetste problemen evenmin vallen onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en (4) de berichten van haar zussen en haar moeder, waaruit blijkt dat ze niet akkoord gaan met haar relatie, dat haar zus problemen heeft met haar ouders en dat haar ouders verzoekster zoeken, niet opwegen tegen de vaststelling dat zij zich in Italië kon losmaken van haar familie en een zelfstandig leven kon leiden en evenmin wijzen op een vrees of een risico in haar hoofdte in geval van een terugkeer naar Tunesië, (iv) de opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud verduidelijkingen van familiebanden en spellingsfouten in plaatsnamen betreffen en niets veranderen aan bovenstaande vaststellingen, zij

daarnaast opmerkte dat er een man naar haar huis kwam toen zij dertien jaar oud was en dat hij met haar wilde trouwen maar dat zij dat niet wilde doch uit dit element geen nood aan internationale bescherming is af te leiden aangezien deze gebeurtenis lang geleden is en zij een gedwongen huwelijk kon vermijden en zij ook toevoegde dat haar jongere zus door haar ouders met een mes werd bedreigd, zij dit echter reeds had vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud, bovendien haar zus dit incident meemaakte en niet zichzelf en ook hieruit geen nood aan internationale bescherming in haar hoofde kan afgeleid worden en (v) er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 maart 2021 (CG nr. 2013671), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet gepaard met artikel 48/3 van dezelfde wet tevens verplicht rekening te houden met "*de subjectieve toestand in dewelke de verzoekster zich bevindt*", benadrukt de Raad dat verzoekster met haar stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de verzoek(st)er om internationale bescherming aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing en in acht genomen wat volgt, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster er geenszins in slaagt haar vrees te objectiveren.

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten niet toelaten om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, Tunesië.

2.6.1. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op vierjarige leeftijd naar Italië verhuisde via gezinshereniging. Zij werd er naar eigen zeggen slecht behandeld door haar ouders. Zo werd zij door haar ouders geslagen en uitgescholden, had zij erg weinig vrijheid, moest zij veel huishoudelijke taken doen en probeerden haar ouders haar steeds uit te huwelijken aan mannen, hetgeen verzoekster weigerde. Op haar negentiende verloofde verzoekster zich met een Tunesische man. Hij kwam naar Italië om met haar te trouwen, maar zij heeft de Tunesische huwelijksakte nooit laten erkennen voor de Italiaanse wet. De man behandelde verzoekster slecht en zij slaagde erin om van hem te scheiden. Daarna had zij nog een relatie maar zij trouwde niet omwille van de bemoeienissen van de families. In 2017 begon verzoekster een relatie met een Keniaanse man. Haar familie ging niet akkoord met deze relatie. Zij raakte zwanger en pleegde abortus in 2018. Verzoekster ging een tijd in Milaan wonen en werken. In februari 2020 besliste verzoekster om Italië te verlaten.

Dat verzoekster in het verleden het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld hoeft op zich niet te worden betwist. De Raad wijst er echter op dat internationale bescherming als doel heeft de verzoek(st)er om internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingdefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de *“bescherming”* van het land van nationaliteit niet kunnen of, *“wegens deze vrees”*, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

De Raad benadrukt vooreerst dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar familie louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève. Bovendien bereikt de door verzoekster aangehaalde ‘mishandeling’ en vernedering door haar familie, het feit dat zij nagenoeg alle taken moest doen in het huishouden van haar ouders en zij hen ook financieel moest steunen niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. De problemen die verzoekster stelt te hebben gekend hebben zich overigens voorgedaan in Italië. Haar verklaarde nood aan internationale bescherming moet echter, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, worden beoordeeld ten aanzien van haar land van nationaliteit, namelijk Tunesië.

Verzoekster stelt dat zij bij terugkeer naar Tunesië hetzelfde vreest als in Italië, namelijk dat haar ouders haar zouden doden of uithuwelijken. Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster er niet in slaagt te overtuigen dat zij ten aanzien van Tunesië een nood aan internationale bescherming kan doen gelden.

Vooreerst stelt de Raad vast dat nergens uit verzoeksters verklaringen naar voren komt dat zij vervolging vreest door haar nationale autoriteiten.

Verzoekster meent dat zij niet veilig is in haar land van herkomst omdat zij nog familie heeft in Tunesië en haar ouders er veel kennissen hebben die haar ouders, die nog in Italië wonen, zouden kunnen helpen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Wat betreft de door haar aangehaalde vrees om te worden uitgehuwelijkt, wijst de Raad er vooreerst op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij er in het verleden telkens in slaagde om de huwelijkskandidaten van haar ouders af te wijzen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud: *“Ze wilden mij uithuwelijken toen ik 13 was met veel problemen, gehuil tot gevolg en daarmee kon ik het afslaan; ik dreigde naar politie te gaan enzo. Daarna probeerden ze nog eens toen ik 16 was en nog eens toen ik 18 was. Ik weigerde altijd tot ik 19 jaar werd. Toen moest ik trouwen met een man.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Omdat deze man agressief was tegen verzoekster, haar uitschold en haar sloeg, wilde zij echter niet trouwen. Verzoekster verklaarde in dit verband: *“Eigenlijk zijn we niet getrouwd geweest, er was een trouwakte tussen ons volgens de tunesische wet maar niet in Italië. Ik wist dat hij enkel kwam voor een Italiaans verblijf te hebben; ik heb de akte nooit laten erkennen in de Italiaanse wet; we bleven verloofden van 2008 of 2009 tot 2011. In dat jaar is mijn zus getrouwd, we waren in tunesië, mijn ouders waren weg, en mijn schoonouders kwamen naar ons en wisten dat ik er klaar mee was; ze smeekten en zeiden dat hij zou veranderen. Ik zei nee dat doe ik niet, we stoppen ermee. Toen was er een feest, besnijdenis van een neefje, toen probeerden ze opnieuw, en ze riepen toen tegen mij op het feest en ik zorgde voor problemen en ouders werden heel boos. De ouders zeiden je moet trouwen voor we terug naar Italië gingen, ik kon niet en deed mezelf pijn, sloeg mijn hoofd tegen de muur. Ik probeerde zelfmoord te plegen; met een*

doek over mijn nek. Mijn tantes stonden aan mijn kanten, ze zeiden wat je dochter aandoet kan niet, mijn schoonbroer ook, dit accepteer ik niet. Als je zo verder doet dan trouw ik niet met haar zus. Je mag haar niet uithuwelijken. Ik had wel steun en mijn ouders wilden proberen de scheiding te starten. Maar dat deden ze niet uit liefde of angst voor mijn maar omdat iedereen tegen hen was.” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en p. 10). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoekster er opnieuw in geslaagd was om in te gaan tegen de uitdrukkelijke wil van haar ouders en pertinent weigerde om te huwen, dat zij hierin gesteund werd door de rest van de familie en dat haar ouders alleen stonden in deze kwestie en “*iedereen tegen hen was*”. Uit verzoeksters verklaringen blijkt voorts dat in de hierop volgende jaren meermaals om haar hand werd gevraagd maar zij telkens weigerde. Soms moest zij van haar ouders accepteren maar dan deed zich zichzelf pijn, waarop haar ouders de keuze aan haar lieten. Op een dag werd verzoekster ten huwelijk gevraagd door een man die zij zelf een kans wilde geven. Haar ouders gingen akkoord omdat de man Tunesiër was. Uiteindelijk besliste verzoekster om niet te trouwen omwille van de voortdurende bemoeienissen van de families (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). In 2017 leerde verzoekster een Keniaanse man kennen. Zij vertelde in augustus 2018 aan haar ouders dat zij iemand had leren kennen en wilde trouwen. Haar ouders gingen echter niet akkoord met een huwelijk. Zij gingen dat jaar op vakantie naar Tunesië en haar ouders wilden dat verzoekster daar bleef. Zij kon echter mee terugkeren naar Italië en zette haar relatie verder. Zij raakte zwanger en pleegde in december 2018 zonder medeweten van haar ouders abortus. Verzoekster zei tegen haar vriend “*we gaan verder zonder akkoord van mijn ouders*” maar hij wilde dit niet en zei “*we moeten volgens de wet leven*”. Verzoekster verklaarde over deze relatie nog dat haar ouders haar in januari 2019 opsloten en haar vroegen om de man uit Kenia te vergeten want een huwelijk was onmogelijk voor hen. Op dat moment probeerde haar vader haar naar eigen zeggen uit te huwelijken aan zijn vriend van 60 jaar omdat zij een last was voor hem, zeker boven de 30 jaar. Dit was volgens verzoekster de reden waarom zij naar Milaan ging. Haar moeder wilde dit aanvankelijk niet maar een vriendin kon haar overtuigen met het argument dat verzoekster in Milaan iemand anders kon leren kennen, een Tunesiër of een Arabier, niet iemand uit Afrika (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Uit het voorgaande blijkt aldus dat de ouders van verzoekster van haar dertiende tot haar dertigste meermaals hebben gepoogd om haar uit te huwelijken doch zij verzoekster er nooit toe hebben kunnen dwingen om effectief in het huwelijk te treden. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom haar ouders, die thans nog steeds in Italië wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5) hier anno 2021 wél in zouden slagen in het geval van een terugkeer van verzoekster naar Tunesië, temeer verzoekster in Tunesië familie heeft die haar steunt in deze kwestie (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en p. 10). Aan verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe het komt dat zij steeds kon weigeren, liet zij optekenen: “*Telkens probeerde ik zelfmoord te plegen, dat betekent voor hen dat ze faalden als ouders dat ze hun dochter niet kunnen beschermen. Hun imago is belangrijker dan hun dochter, iedereen zal hen kwalijk nemen dat ze mij wilden uithuwelijken en dat ik zelfmoord zou plegen.*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14, de Raad onderlijnt). Gelet op deze verklaring, waaruit nogmaals duidelijk naar voor komt dat de ouders van verzoekster niet gesteund worden door hun omgeving en in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er geenszins in aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar Tunesië zou hoeven te vrezen voor gedwongen uithuwelijking, laat staan dat zij in geval van weigering door haar ouders zou worden gedood. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster blijkens haar verklaringen talloze huwelijkskandidaten heeft afgewezen en dit klaarblijkelijk steeds zonder grote gevolgen is gebleven. Zij verklaart weliswaar dat haar ouders er vaak mee dreigden om haar niet langer naar school te laten gaan, dat zij haar telefoon moest afgeven omdat zij weigerde te huwen met een man die haar mishandelde en waar zij geen toekomst mee zag en dat zij na het verbreken van de verlovings nog sterker werd gecontroleerd en in haar vrijheid werd beperkt, doch uit verzoeksters verklaringen blijkt anderzijds ook dat zij als een van de besten van haar klas kon afstuderen, dat zij een beurs kreeg voor de universiteit en haar ouders haar ook toelieten om verder te studeren, dat het haar door haar ouders voorts werd toegestaan om buitenshuis te werken en dat verzoekster zich in oktober 2019 kon losmaken van haar ouders en naar Milaan vertrok, waar zij werkte, een zelfstandig leven kon leiden en niet werd lastiggevallen door haar familie, terwijl zij nochtans verklaarde “*(...) familie van mijn ouders waren overal. In Milaan was ook familie van mijn vader, zelfs in de wijk waar ik was. Ook een dochter van de werkgever van mijn moeder, ze konden mij snel contacteren; ook in andere steden zijn familieleden (...)*” (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-10 en p. 13). Het beeld dat verzoekster schetst van haar familie en de door haar aangehaalde vrees om in geval van terugkeer naar Tunesië door haar ouders te worden uitgehuwelijkt of gedood, valt naar het oordeel van de Raad dan ook moeilijk te rijmen met het feit dat verzoekster, zoals hoger reeds gesteld, er in het verleden telkens in slaagde om – al dan niet onder dreiging met zelfmoord – de huwelijkskandidaten van haar ouders af te wijzen en zij in Italië kon studeren, kon werken, alleen naar Milaan kon verhuizen en een zelfstandig

leven kon leiden, los van haar ouders. Dat de ouders van verzoekster er wél in geslaagd zouden zijn om haar jongere zus, die hiertoe blijkens verzoeksters verklaringen werd bedreigd met een mes, uit te huwelijken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), kan geen ander licht werpen op het voorgaande. Dat verzoekster niet de beste relatie heeft met haar ouders, dat zij het als kind moeilijk heeft gehad omdat zij nagenoeg alle taken moest doen in het huishouden van haar ouders, dat zij later haar ouders ook financieel moest steunen met het inkomen dat zij zelf verdiende en dat zij door haar ouders werd gecontroleerd en in haar vrijheid werd beperkt, hoeft op zich niet te worden betwist, doch hieruit kan, het voorgaande mede indachtig, in hoofde van verzoekster geen actuele nood aan internationale bescherming worden afgeleid. Verzoekster heeft overigens geen enkele concrete indicatie dat het intra-familiaal geweld en de problemen die zij meemaakte in Italië zich ook zouden voordoen in Tunesië. Nergens uit haar verklaringen kan immers blijken dat zij in Tunesië met haar aldaar wonende familieleden (tantes aan beide kanten, opa en oma: administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) of met wie dan ook om welke reden ook problemen zou hebben gekend. Integendeel, zoals blijkt uit hoger aangehaalde verklaringen namen haar tantes het voor verzoekster op wanneer haar ouders haar ertoe probeerden te dwingen om in Tunesië te trouwen alvorens het gezin naar Italië zou terugkeren en stemden haar ouders uiteindelijk ook in met een scheiding/verbreking van de verlovingsomdat *“iedereen tegen hen was.”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zij niet door haar familie wordt gesteund en maakt aldus evenmin aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Tunesië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning van haar familie. Aangezien verzoekster daarenboven geen enkele concrete gebeurtenis aanhaalt die kan staven dat zij in Tunesië opnieuw het slachtoffer dreigt te worden van intra-familiaal geweld, is de kritiek in het verzoekschrift dat *“de bestreden beslissing geen enige objectieve informatiebronnen inhoudt over intra-familiaal geweld in Tunesië en de manier waarop een gescheiden vrouw alleenstaand kan wonen, indien zij niet door haar familie gesteund wordt”* in casu niet dienstig en kan ook de verwijzing naar algemene landeninformatie over het toegenomen aantal gevallen van huiselijk geweld in Tunesië tijdens de COVID-19 pandemie niet volstaan om de door verzoekster voorgehouden vrees in geval van terugkeer te objectiveren, te concretiseren en te individualiseren en om aan te tonen dat verzoekster bij terugkeer naar Tunesië (opnieuw) in een dergelijke situatie zou terechtkomen of aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Deze vrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat verzoekster geen enkele concrete indicatie bijbrengt en uit de door haar neergelegde informatie evenmin kan worden afgeleid dat zij in geval van gebeurlijke (nieuwe) problemen in Tunesië omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen invoeren. Integendeel, op basis van de aan het verzoekschrift gevoegde informatie kan de Raad niet anders dan vaststellen dat de Tunesische autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen, dat in 2017 ook een wet werd aangenomen om de strijd hiertegen aan te gaan, dat er vluchthuizen werden opgericht om vrouwen die slachtoffer zijn geworden van huiselijk geweld op te vangen, dat er een ‘hotline’ bestaat waar 24u op 24u gevallen van huiselijk geweld kunnen worden gemeld, dat er eveneens een ‘mental health hotline’ werd opgericht om ondersteuning te bieden aan families die stress ondervinden gedurende de lockdown en dat vrouwen die mogelijk in aanraking komen met huiselijk geweld aldus wel degelijk beroep kunnen doen op de nodige bescherming van de Tunesische autoriteiten. De Raad benadrukt te dezen dat er conform artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet geen noodzaak aan internationale bescherming is indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 doeltreffend en van niet-tijdelijke aard moet zijn en in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoek(st)er toegang tot dergelijke bescherming heeft. Dit is *in casu* het geval, zoals blijkt uit de informatie die door verzoekster zelf wordt bijgebracht. Dienvolgens dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich in geval van (nieuwe) gebeurlijke problemen tot de Tunesische autoriteiten kan richten met het oog op bescherming. De Raad wijst er te dezen nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Verzoekster gaat in het verzoekschrift nog in op haar kwetsbaar profiel en hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing geen

rekening heeft gehouden met de mate waarin haar psychologische problemen haar situatie kunnen beïnvloeden en niet analyseert in welke mate een hervestiging in haar land van herkomst, waar zij bijna nooit verbleven heeft, mogelijk is als gescheiden vrouw, rekening houdend met het feit dat zij een kwetsbaar profiel vertoont en zich moeilijker kan verzetten tegen een conservatieve maatschappij. De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat een loutere verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoekster blijft hier in gebreke. Verzoekster haalt in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aan dat kan staven dat zij omwille van haar profiel als alleenstaande vrouw een individuele vrees voor vervolging dient te koesteren dan wel dat zij om deze reden in geval van terugkeer naar Tunesië een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Verzoekster, die blijkens haar verklaringen juriste is en in Italië werkervaring heeft opgedaan in marketing en als 'bemiddelaar intercultureel' en tolk (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), toont met de loutere verwijzing naar het "2020 Country Report on Human Rights Practices: Tunisia" van USDOS van 30 maart 2021, waaruit moet blijken dat het voor vrouwen in Tunesië nog steeds niet eenvoudig is om werk te vinden, zeker wanneer het gaat over hogere posities, en dat vrouwen, zelfs indien zij werk hebben, aanzienlijk minder worden betaald dan hun mannelijke collega's, niet *in concreto* aan waarom zij niet in de mogelijkheid zou zijn om ook in Tunesië te kunnen werken en er haar leven verder uit te bouwen. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat verzoekster zich in Italië zelfredzaam heeft getoond en dat haar psychologische problemen – slaapproblemen, nachtmerries, paniekaanvallen, het gevoel minderwaardig te zijn en gefaald te hebben omdat zij als dertigjarige nog niets heeft bereikt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11) er niet aan in de weg hebben gestaan dat zij in Italië erin slaagde om zich te redden, voor zichzelf te zorgen, in haar levensonderhoud te voorzien en zonder hulp van wie dan ook haar leven te leiden in Milaan, ver weg van haar ouders (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekster moet derhalve ook in staat worden geacht om hetzelfde te doen in het land waarvan zij de nationaliteit draagt. Met de argumentatie "Aangezien de eiseres hogere studies volgde en niet opgroeide in Tunesië, is het zeer aannemelijk dat zij problemen zal ondervinden bij het zoeken naar werk aldaar. Dit zou haar kans op een zelfstandig leven in Tunesië nogmaals aanzienlijk verminderen." brengt verzoekster geen overtuigende argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. De Raad benadrukt in dit verband nog dat socio-economische overwegingen, zoals tewerkstellingsperspectieven, slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoek(st)er om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in verzoeksters hoofde suggereren. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat verzoekster in Tunesië beschikt over een familiaal netwerk door wie zij in het verleden gesteund werd en er dan ook geen enkele reden is waarom zij bij een terugkeer naar Tunesië geen beroep zou kunnen doen op de hulp en ondersteuning van haar familie. De Raad ziet in hoofde van verzoekster dan ook geen ernstige belemmeringen om, eventueel mits hulp van haar familie, een eigen inkomen te genereren, hetgeen in het verzoekschrift ook niet *in concreto* wordt weerlegd of ontkracht.

Verzoekster, uit wiens verklaringen op geen enkele manier kan blijken dat zij in Tunesië ooit enig probleem heeft gekend met wie dan ook, toont voorts op geen enkele manier aan dat een terugkeer naar Tunesië haar fysieke integriteit in gevaar zou brengen. In zoverre verzoekster in dit verband nog vermeldt dat zij geen maagd meer is, wijst de Raad erop dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij in december 2018 in Italië zonder medeweten van haar ouders abortus pleegde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Het spreekt echter voor zich dat de familieleden van verzoekster hiervan maar op de hoogte kunnen komen wanneer zij hen hierover zelf inlicht.

Waar verzoekster voorts in het verzoekschrift nog terloops aanhaalt dat zij verwesterd is, laat zij na dit te concretiseren en toont zij evenmin aan dat zij louter ingevolge een jarenlang verblijf in Italië en het feit dat zij er een hogere opleiding heeft gevolgd dreigt te worden geviseerd in het geval van een terugkeer naar Tunesië. Verzoekster toont ook op geen enkele manier *in concreto* aan dat haar verblijf in Italië en thans in België van haar een dusdanig verwesterde vrouw zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Tunesië niet opnieuw zou kunnen opnemen en zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet zou kunnen aanpassen aan de aldaar geldende gewoonten, normen en levenswijze. Dit geldt des te meer nu verzoekster verklaarde "Ik woonde in Italië, europa, maar met de tunesische mentaliteit" (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). De Raad wijst er te dezen nog op

dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoek(st)er aannemelijk maakt dat zijn/haar westerse gedragingen en uiterlijk een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoek(st)er om zijn/haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Nergens uit verzoeksters verklaringen of de uiteenzetting in het verzoekschrift kan blijken dat dit *in casu* het geval is. Verzoekster toont immers op geen enkele manier aan dat haar “gewesterd” zijn, wat zij hiermee ook mag bedoelen, deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar religieuze dan wel politieke overtuiging, haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren.

Verzoekster toont, het voorgaande indachtig, aldus niet aan dat zij in Tunesië het voorwerp zal uitmaken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch dat zij er het risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.6.2. De door verzoekster voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“U legde een psychologisch attest neer dat hier in België werd opgemaakt op 8 december 2020. Hierin wordt benadrukt dat u psychische problemen heeft ingevolge de traumatische ervaringen die u in het verleden heeft meegemaakt. Evenwel kan uit dit attest niet worden afgeleid dat u daadwerkelijk cognitieve problemen heeft en nergens wordt ook een diagnose of pathologie vastgesteld. Het betreft geen medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen, noch wordt in deze attesten aangegeven dat u niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van uw asielprocedure.”* en *“Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. U bracht uw Italiaanse identiteitskaart en verblijfskaart mee, alsook uw Tunesische identiteitskaart en paspoort. Deze documenten kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst aantonen, die hier niet betwist worden. Verder legde u Italiaanse betaalbewijzen neer. Hieruit blijkt dat u betalingen uitvoerde in Italië. Hierover bestaat geen discussie. U bracht nog een aantal medische documenten mee uit Italië. Deze attesten uw gezondheidstoestand, waarover hier geen twijfel bestaat. Uw medische en psychische problemen houden echter geen verband met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder legde u een USB stick neer waarop berichten staan van uw zussen en uw moeder. Hieruit blijkt dat ze niet akkoord gaan met uw relatie. Verder gaan deze berichten over de problemen die uw zus heeft met uw ouders en het feit dat uw ouders u zoeken. Deze berichten wegen niet op tegen de vaststelling dat u zich in Italië kon losmaken van uw familie en een zelfstandig leven kon leiden. Deze berichten wijzen evenmin op een vrees of een risico in uw hoofd ingeval van een terugkeer naar Tunesië. Ook hieruit kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.”* Wat betreft de opmerkingen van verzoekster over de notities van het persoonlijk onderhoud, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien als volgt: *“U maakte een aantal opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud. Het gaat hier om enkele verduidelijkingen van familiebanden en spellingsfouten in plaatsnamen. Deze opmerkingen veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Daarnaast merkte u op dat er een man naar uw huis kwam toen u dertien jaar oud was en dat hij met u wilde trouwen maar dat u dat niet wilde. Uit dit element is geen nood aan internationale bescherming af te leiden. Deze gebeurtenis is immers lang geleden en u kon een gedwongen huwelijk vermijden (CGVS, p. 8). Ook voegde u toe dat uw jongere zus door uw ouders met een mes werd bedreigd. U had dit reeds vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 14). Bovendien maakte uw zus dit incident mee, niet u. Ook hieruit kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd afgeleid worden.”*

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op deze appreciatie.

Wat betreft het door haar neergelegde psychologisch attest, merkt verzoekster op dat hierin expliciet melding wordt gemaakt van een *“mogelijks verwarde staat”*. De Raad leest in dit verband in het attest in

kwestie: *“Het is voor Mevrouw F.(...) zeer moeilijk over het familiaal geweld te praten. Indien mijn patiënte erover praat brengt het veel emotie met zich mee en komt er vaak ook enige verwarring bij kijken. Deze verwarring is zeer herkenbaar bij patiënten die een traumatische achtergrond met zich meedragen.”* Verzoekster benadrukt dat zij zeer kwetsbaar blijft, dat zij in het verleden reeds een zelfmoordpoging ondernam, dat zij tot op heden lijdt aan zware paniekaanvallen, waarbij zij soms overgaat tot zelfverminking en dat zij symptomen vertoont van een post-traumatische stressstoornis. Zij stelt, onder verwijzing naar *“Beyond proof, Credibility Assessment in the EU Asylum Systems: Full Report”* van UNCR van mei 2013, dat een specifiek gevolg van dit trauma is dat *“zij de gebeurtenissen niet correct opslaan in hun geheugen omwille van het traumatische karakter ervan”* en dat *“Wanneer zij deze gebeurtenissen moeten beschrijven, kunnen zij daardoor afwezig lijken en de indruk wekken dat zij niet willen meewerken”*. Dat verzoekster met psychologische problemen te kampen heeft, wordt niet betwijfeld. Uit het door haar voorgelegde psychologisch attest kan echter geenszins blijken dat verzoeksters psychische problematiek het normale verloop van haar asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen concrete indicaties waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster niet op volwaardige wijze heeft kunnen deelnemen aan haar procedure of zou zijn beperkt in haar mogelijkheden om haar asielmotieven op vrije, zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Verzoekster toont zulks evenmin *in concreto* aan en weidt in haar verzoekschrift ook niet verder uit over de wijze waarop haar psychologische problemen precies een invloed zouden hebben gehad op haar verzoek om internationale bescherming of de verklaringen die zij in het kader van haar asielprocedure heeft afgelegd. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens op generlei wijze dat verzoekster bij het uiteenzetten van haar asielmotieven een verwarde indruk zou hebben gemaakt, noch dat zij zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat zij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Integendeel blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoekster in staat was om op spontane wijze zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen wanneer haar gevraagd werd om haar asielrelaas uiteen te zetten. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat de motivering van de bestreden beslissing overigens geenszins is gebaseerd op gebreken in verzoeksters verklaringen zoals tegenstrijdigheden, vaagheden of onwetendheden.

Voor het overige komt verzoekster in wezen niet verder dan de stelling dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent de door haar neergelegde documenten *“niet passend”* is en de verwijzing naar de bijgebrachte stukken waaruit blijkt dat er ook belangrijke spanningen zijn tussen haar ouders en haar oudste zus. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel bij in diens oordeel dat uit de berichten over de problemen die verzoeksters zus heeft met haar ouders geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster in geval van een terugkeer naar Tunesië kan worden afgeleid.

Voorts dient te worden vastgesteld dat het artikel van “Al Arab” ingediend ter terechtzitting, betrekking heeft op de algemene situatie van vrouwen in Tunesië. In dit artikel wordt overigens gewezen op het feit dat het Tunesische Parlement in 2017 een wet heeft aangenomen om geweld tegen vrouwen te bestrijden. Het Facebookbericht 1B gaat niet over verzoekster. Het Facebookbericht 2A betreft een bericht waarbij verzoeksters zus stelt dat zij en de familie op zoek zijn naar verzoekster. Niets meer en niet minder.

2.6.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van dezelfde wet in aanmerking worden genomen. Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Tunesië zou hebben gekend of zal kennen.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoek(st)er in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er

geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij terugkeer naar Tunesië. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig. Ook het voordeel van de twijfel kan aan verzoekster, het voorgaande indachtig, niet worden gegend.

2.7. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat er in Tunesië momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist deze analyse en wijst er onder meer op dat in Tunesië verschillende terreurorganisaties, waaronder Islamitische Staat, actief zijn, dat de sociale ongelijkheid in het land leidt tot grote onrust bij de bevolking en een trigger kan zijn voor jongeren om zich tot de radicale islam te wenden en dat vooral toeristische plaatsen het doelwit zijn van aanslagen, waardoor er steeds een groter aantal burgerslachtoffers valt. Verzoekster meent dan ook dat *“het niveau van willekeurig geweld in Tunesië wel van die aard is dat de loutere aanwezigheid ene reëel risico betekent op levensbedreiging.”* en dat haar bijgevolg de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden. Verzoekster gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest *“Diakité”* waar werd geoordeeld *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit niets blijkt dat er in Tunesië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM het recht op een

daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoekster met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was haar middelen aan te voeren. Verzoekster toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van dit middel.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS